

ΕΤΟΣ Α'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΕΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΑΡΙΘΜ. 23

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 12. ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ ΚΑΘ' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ—Τιμή φύλλου λεπτ. 10

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῆ 15 Ἰουνίου 1875.

Τῆ ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑ

Ὁ κ. Συντάκτης τῆς «Παλιγγενεσίας» ἐνθυμηθεὶς τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἐπάγγελμα, ἠθέλησε νὰ δώσῃ ἐν μᾶθημα εἰς τὸν «Ἀσμοδαῖον», διδάσκων αὐτὸν τίνι τρόπῳ ἐν τοῖς κωμικοῖς φύλλοις δὲν πρέπει νὰ καταχωρίζονται αἱ εἰκόνες «εἰμὴ μόνον τῶν ἀξιωματέων διὰ φυσικὸν τι ἢ ἠθικὸν ἐλάττωμα, οὐχὶ δὲ καὶ τῶν ὀπωσδήποτε ἀξίων σεβασμοῦ» καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἔπρεπε νὰ εἰκονισθῇ ὁ ἀξιότιμος κ. Χατζὴ Πέτρος.

Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸ μᾶθημα ἐνθυμούμενοι δὲ ὅτι ἡ Ἑλλάς ὑπῆρξέ ποτε διδάσκαλος τῆς οἰκουμένης θέλομεν μεταδώσει τὸ διδάγμα τῆς «Παλιγγενεσίας» καὶ τοῖς ἐν τῇ δύσει βαρβάρους, πέμποντες αὐτὸ εἰς Ἀγγλίαν, ἵνα ἀπέχη εἰς τὸ ἐξῆς τὸ Punch ἀπὸ τοῦ νὰ εἰκονίζῃ τὴν λαοφίλητον Βικτωρίαν εἰς Γαλλίαν, ἵνα πάσῃ γελοιογραφούμενος ὁ εὐεργέτης τῆς πατρίδος Θιέρσος εἰς Γερμανίαν καὶ Ἰταλίαν, ἵνα μὴ βεβηλῶνται πλέον ὑπὸ ἀνιέρων ζωγράφων τὰ τρόπαια τοῦ Μόλτικε καὶ τοῦ Γαριβάλδη. Καθ' ὅσοι ὅμως ἀφορᾷ τὸν ἀξιόλογον ἡμῶν ἀστυνόμον καὶ καλὸν φίλον κ. Χατζὴ Πέτρον, ἡ ἐξεικονισίς του οὐδὲν ὀλίγω δυσηρέστησεν αὐτὸν, συμμεριζόμενον μεθ' ὄλων ἡμῶν (πρὶν φωτισθῶμεν ὑπὸ τῆς «Παλιγγενεσίας») τὴν

παγκόσμιον πρόληψιν, καθ' ἣν δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ᾔται τις οὔτε καμπούρης οὔτε στηλίτης, ἵνα κατοπτρισθῇ ἐν τῷ «Ἀσμοδαίῳ».

Περὶ τοῦ κ. Σαριπόλου ἀπ' ἐναντίας ἔχει πληρέστατα δίκαιον ὁ παλιγγενεσιακὸς συντάκτης. Τὸν χαμαιλέοντα τοῦ Δικαίου κηρύττομεν, μετὰ τὴν ἀποπομπὴν του ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου, οὐ μόνον ἀξίον σεβασμοῦ, ὡς τὸν θέλει ἡ «Παλιγγενεσία», ἀλλὰ καὶ ἱερὸν μάλιστα, κατὰ τὴν λατινικὴν παροιμίαν «res sacra miser.» Ἐπειδὴ ὅμως ἡ αὐτοῦ ἱερότης ἀφίνει ἐν ταῖς στήλαις ἡμῶν μέγα κενὸν, θέλομεν προσπαθήσει νὰ πληρώσωμεν τὸ χάσμα καταχωρίζοντες εἰς ἕκαστον φύλλον ἀνὰ μίαν ἀνατολίτικην πρωτοτυπίαν τῆς Παλιγγενεσίας, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς κατωτέρω:

«Lectures illustrées, περιοδικὸν ἐκδιδόμενον γαλλιστὶ ἐν Λωσάνῃ εἰς γλῶσσαν καθαρεύουσαν . . .»

Ἡ φράσις αὕτη μυρίζει τσαρούχια· οἱ δὲ φοροῦντες ὑποδήματα γνωρίζουσιν ὅτι μόνον παρ' ἡμῶν ἕνεκα τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ποιότητος τῶν γραφόντων διαιρεῖται ἡ γλῶσσα εἰς καθαρὰν καὶ ἀκάθαρτον, ἐνῶ ἐν Ἑλβετίᾳ ἐπικρατεῖ τὸ ῥητὸν «Ἐκαστος ἐφ' ᾧ ἐτάχθη ἐκεῖ καὶ μερέτω», καὶ ὡς ἐκ τούτου μία ὑπάρχει γλῶσσα καὶ εἶναι εὐτυχῆς καὶ πράσιнос ὁ τόπος.

ΘΕΜΑΝ.

